

se bo tisti, ki ga gospóska, ktera bo to postavo vpeljevala, ne bo uslišala, da bi zmoto v spiskih popravila, zamogel najpozneje v treh dnéh pri višji gospóski pritožiti, se samo zastopi.

Kadar pride čas volitve, se vsaki oddelek posebej zbere, in izvoli izmed vseh srenjcev, ki imajo pravico izvoljeni biti, toliko srenjskih odbornikov in njih namestnikov, kolikor jih na njega pride. Kadar se voli, pa ni treba, da bi kdo samo može svojega oddelka mogel voliti, ampak zamore vsakega srenjca izvoliti, ki ima pravico izvoljen biti.

Ako se primeri, da več oddelkov enega in ravno tistega moža za odbornika ali namestnika izvoli, mora izvoljeni koj povedati, ktero volitev da prevzame. To pa zato, da zamore tisti oddelek, čigar volitev ni bila prevzeta, koj družega odbornika ali namestnika izvoliti.

(Konec sledí.)

Še nekaj o šolskem časniku.

Z živim veseljem smo brali v 49. listu „Novic“ oklic učiteljskega časnika. Učitelji! na noge, da v omiki in književstvu z drugimi narodi napredovamo. Namesto ptuje hrane oskerbite se rajši z domačo, da bode vam na čast, narodu pa v blagor. Naročite si prihodnji šolski časopis prav obilo, da zora, ki se nam je milo prikazala, se ne spremeni v mrak.

Kar bo naš prihodnji list donašal, smo že v Praprotnikovem oklicu brali; al razun tega bi še nekaj moralo v šolskem časopisu se nahajati, namreč napevi za cerkvene in šolske pesmi, ker napev še le dá besedi življenje; tudi kaka predigra (preludia) bi bila včasih ali pogostokrat prav potrebna; marsikakega orglavca bi iz zadrege rešila, pa mu tudi v izgled in posnemo bila, verv iz gladkih nit, ne pa iz otrobov plesti!

Naj bi gospodje izdatelji to željo v prevdarek vzeli in že v povabilu k naročbi novega časnika nam to zagotovili, ker gotovo bo potem veliko več naročnikov.

A. K. Preddvorski.

Kratkočasnica.

Domače ptice — ptuji čivk.

Nahajalo se je, in nahaja se žalibog! še zdaj med nami mnogo taci prismod, ki neko posebno čast iščejo v tem, šemiti se s ptujim perjem, to je, ponašati se s ptujimi običaji ali ptujim jezikom, akoravno jim neznanstvo tega ne donaša družega — kakor sramoto in zasmeh. Tako se pripelje nedavnej v mesto K. ptujec, ktereга uho iz ust matere njegove morebiti nikdar ni slišalo nemškega glasa. Bilo je že zlo pozno zvečer, in tako, se vé, gré po gosposki šegi nemudoma v kavarno. Tukaj ne najde žive duše razun nekega Nemca, ki je ravno premetaval po mizi časnike, potem pa rekel kavarju: „Weissen Kaffe und die Allgemeine!“ Kavar gré in kmalo mu prinese kave, en rogliček in pa novine „Allg. Ztg.“ — Naš prismoda, ki je šmenecano slabo razumel nemški jezik, še manj pa poznal nemško novinarstvo, hoče pa vendar pokazati, da tudi on nemški zná, toraj zaupije nad kavarjem: „Mir auch weisses Kaffe und aber zwei Allgemeine“. Mislil je namreč bedak, da roglički (kifeljci) se imenujejo po nemški „Allgemeine“!

J. Levičnik.

Dopisi.

Na Dunaji 8. dec. X. — Da v obče poznate stroj dunajske časnikarije in da se ne čudite nad njih korešpondenti, ako so nam protivniki, naj vam iz gotovih virov zinem, kako se védejo „od zora do mraka, od mraka do dné“. Večidel so to možici iz vseh kotov Nemčije ali kakor Dunajčani pravijo „aus'm Reich“; pridobijo si dohtarski

priimek v „Tübingen-u“, „Giessen-u“ ali na kaki drugi „veliki“ šoli — na kakošno vižo, nam včasih stara teta „Augsb. Allgemeine“ za kulisami pripoveduje; — potem pa hajd! s trebuhom za kruhom! Večidel so ti podohtarjeni možici „commis voyageurs“ „edino zveličavne kulture“ proti iztoku in jugu, v podobi „fix engagierter Correspondenten, die über Land und Leute schreiben!“ — najpoprej takemu možicu njegovi mnogokrat „aus dem Stamme Juda“ izvirajoči gospodarje vtrobijo „Standpunkt“ časnika, za ktereга piše, potem pa „marsch“ po svetu, kamor se mu ukaže ali „unter die übermüthigen Magyaren“ ali pa „unter die süd-slawischen Halbbarbaren“, ako nimajo časniki že v teh deželah bivajočih domačih korešpondentov čiste te baže. Ta strašni „Standpunkt“ je njegovo pravilo; „Standpunkt-a“ se mora deržati, ako na desno, na levo, škilasto, kermežljivo ali enooko gleda! Kakošen je pa ta „Standpunkt“, bote previdili iz tega, da so ti „fixe Correspondenten“ o cesarskem ukazu mesca avgusta v „Oest. Ztg.“, „Ost. Post“ in „Presse“ toliko kvasili in „Triest. Ztg.“ jim je sekundirala, da pri nas ni mogoče tega vpeljati, ker nam učiteljev, knjig, zraka, vode in sam Bog vé kaj vsega manjka! Nekteri domorodci, razserdeni po taci dopisih, so se podali k vredništvu obéh časnikov statistično dokazat, da imamo izverstnih učiteljev na kupe, da imamo, ako se začne, šolskih bukev v kratkem več kakor treba itd. Al pri vredništvu „Presse“ so merzlo odgovorili: „Solche Berichtigungen liegen nicht in unserem Standpunkte!!!“ — Ljubi moji, ali se bomo zavoljo tega prečudnega „Standpunkta“ nad temi možici jezili? Nikarte! Pogodimo se z njimi dobro — in kmali se bo od nas bralo „eine kleine, aber sehr ruhige Nation“, — ako se še bolje pogodimo, nas bojo kmali povikšali „zu einer merkwürdigen Nation, die die Augen Europa's immer mehr und mehr auf sich lenkt!“ itd. Pa ne mislite, da so gospodje nepremakljivo na „Standpunkt“ prilimani kakor ga morajo ti milovanja vredni možici ali „fixe Correspondenten“ pred očmi imeti. Ne! ta „Standpunkt“ se premenja kakor laterna magica; na svetu je sedanji čas vse „Schacher“ in „Rehbach“. Časnikarija je le prerada dobičkarija. Tako na priliko je „der Löwe aus Juda“ (hebrejski lev) dolgo časa ogenj proti magjarom pljuval, al gosp. Bruck umerje, na Ogerskem ni bilo več naročnikov, blede smert mu je žugala, in pri tej priči se je „Standpunkt“ zavertil in bralo se v ptujih časnikih: „Der Löwe aus Juda ist mit Sack und Pack in's Lager der Magyaren übergegangen!“ Sam je pa tako to čudno storijo naznanil: „Stali smo, kakor pogumni vojak, branili se do zadnje kaplje kervi in padli z orožjem v rokah!“ itd. Ali ni to tako sentimentalno, da bi človek ginjenja na glas jokati začel, ko bi se to po domače ne reklo: Hitro oberuimo; če ne, nam zadnji naročnik uide! Tisti časnik pa, ki si je najbolj stanovitno priimek „gesinnungslos“ pridobil, pa še hebrejskega leva prekosí, ker svoj „Standpunkt“ zmiraj verti. O Pereles, wir kennen Dir! — Časnik, ki je v pravem pomenu dosleden in ki stoji nepremakljivo na principu narodnosti, je „Wanderer“, zato se pa tudi sprime velikokrat s svojimi tovarši, pa jim pokaže dobro zobé, da plazijo se okoli njega kakor mački okoli vrele kaše.

Iz Gradca 13. grad. Dr. R. — Velikodušno je prvi jugoslavenski rodoljub, prevzvišeni gospod Josip Strossmayer, položil temelj naši znanstveni akademii; Bog daj, da najde njegovo blago početje obilne podpore v celem narodu na slovenskem jugu. V dopisu na svetlega bana omeni blagi predboritelj duševnega preporojenja tudi nas Slovencev, da smo najpred vredni stopiti v kolo serbsko-horvatske književnosti, ker bi se tako najbolje okrepčalo narodno življenje in napredak, Horvatom in Serbom pa pridružil lep venec umnih sodelavcov. Bratje Slovenci! na noge tedaj, da se tako pospeši Slave slava, da si združeni postavimo slavno stanovanje blagih modric. Vsak naj položi dar na žertovnik domovine po svojem premoženji, vredništva